

ו' ניסן תשפ"ה \ גיליון 423

ויקרא - ויקרא הפטרה: "עם זו יצרתי לי" {ישעיה ב"ג}

לרפואה שלמה.
 מיטלי בת עליזה
 טליה אסתר בת אלינור
 רחלי בת הניה .
 רבקה בת ביתיה
 נינו יהודא חי בן ורד רוזה
 אפרים יהודא בן רייזל
 אנט יעל בת עזיזה

השבת נקרא בפרשה: "אדם כי יקריב מקם קרבן לה". איתא במדרש תנחומא אף האמות אוקרים: "במה אקדם ה' אפך לאלהי מרום, היקרה ה' באלפי אילים, ברבבות נחלי שָׁמֶן, האתן בכורי פֶּשְׁעֵי, פְּרִי בִטְנֵי חֲסֵאת נַפְשִׁי". אמר להם הקדוש ברוך הוא לאמות העולם, בניכם אתם מבקשין להקריב לפני. איני מבקש לא בניכם ולא קרבנותיכם, אלא לבני נתתי פְּרִשֶׁת קַרְבָּנוֹת וּפְרִשֶׁת עֲרֻכִין, שְׁקַרְבָּנוֹתֵיהֶם חֲבִיבִים לִפְנֵי. הקב"ה מחבב את כנסת ישראל, ולכן הוא אמר להם להביא קרבנות. **אומרים חז"ל במדרש תנחומא:** אמרו אמות העולם לבלעם, למה אמר הקדוש ברוך הוא לישראל שיהיו מקריבין לו קרבנות ולנו לא אמר כלום. אמר להם בלעם, הקרבנות אינן אלא שלום. ומי שקבל את התורה שפֶּתוּבִין בה, צריך שיקריב קרבנות. אתם מתחלה פסלתם אותה, ועכשו אתם מבקשים להקריב קרבנות. מי שקבלה הוא מקריב קרבנות, שְׁנֶאֱמַר: "ה' עוֹלָמֵנו יְתוֹ, ה' בְּרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם..." וכך מזהיר הנביא ישעיהו: "שָׁמַעוּ דְבַר ה' קִצְיֵי סֹדִם הַאֲזִינוּ תוֹרַת אֱלֹהֵינוּ עִם עֲמֶרְהָ. לְמָה לִי רַב זְבַחֵיכֶם יֹאמַר ה' שְׁבַעֲתֵי עֹלוֹת אֵילִים וְחֶלֶב מֵרֵאִים וְדָם פְּרִים וּכְבָשִׁים וְעִתּוּדִים לֹא חִפְצָתִי" הקב"ה לא מעוניין בקרבן, קקרבן... אומר דוד המלך: "כי לא תחפץ זבח ואתנה עולה לא תרצה. זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה הקב"ה לא מעוניין בקרבן, קקרבן. הוא מעוניין בלב שנמצא מאחורי הקרבן. הוא מעוניין ברצון להידבק בו, שנמצא מאחורי הקרבן! לא הקרבן עצמו, מהווה יעד כשלעצמו. בספר משנת חכמים של המהר"ם חגיו, **מביא סיפור: שבתקופתו של האר"י הקדוש, הגיע לצפת יהודי אחד מאנוסי פורטוגל.** היהודי הזה, היה מנותק מכל דבר שקשור ליהדות הוא היה מגיע לבית הכנסת, ולאט לאט הצליח לקלוט מה שמדברים שמה. יום אחד רב העיר, דיבר על שבחו של לחם הפנים. הוא סיפר על הקדושה היתירה שהייתה בלחם הפנים. שהיה הלחם נשאר חם גם כעבור שבוע. וכך הוא הרבה לייקר את המעמד הגדול, שהיה בבית המקדש. אותו יהודי, שומע את הדברים, ומתרגש כל-כך. והרב ממשיך ומקונן על כך, שאין היום בית המקדש. אין קרבנות, אין כוהנים בדוכנם ולא לוויים בשירתם. והרב ממשיך ומסביר כיצד היו עושים את לחם הפנים. "מנפים את הקמח בייג נפה". מדבר ומרחיב על העניין, ומעורר את רגשות הציבור, היהודי מפורטוגל, החליט שהוא חייב לעשות משהו "אם אין לחם הפנים בבית המקדש, לפחות שיהיה לחם הפנים בבית המדרש". מה עשה? בא לאשתו, ואמר לה – תשמעי הרבנית, אני אקנה לך כל יום ישי קמח, ותנפי אותו ייג פעמים, כמו שהיה בלחם הפנים. את תאפי שתי חלות, במקום שלוש-עשרה, וברגע שזה יהיה אפוי, אני יביא את זה לבית הכנסת, ואניח את זה בתוך היכל הקודש. שיהיה לקב"ה לחם הפנים. עד שיבנה בית המקדש. יהודי תמים. קנה לאשתו קמח. מגיע בשעה 12:00 הביתה. החלות כבר מוכנות ב"ה. לוקח את שתי החלות, שם אותם על מגש. מגיע לבית הכנסת. פותח את ההיכל. ואומר **"ריבונו של עולם, שבית המקדש היה קיים, היו מביאים ייב לחמים, מידי שבת בשבת. זכר לבית המקדש, אני שם לך שתי לחמים, עד שיבנה בית המקדש"** השתחוה מול ההיכל, סגר את הפרוכת, ויצא החוצה. מגיע לתפילת מנחה של ערב שבת. פותח את ארון הקודש. ורואה ב"ה, שהקב"ה עוד לפני שבת "אכל את הלחמים". אין לחמים!!! חוזר הביתה. אומר לאשתו "הרבנית תשמעי, שבת המקדש היה קיים, רק שבת היו עושים את לחם הפנים. כאן, כבר בערב שבת אכלו את זה!!! וככה נימשך הדבר, חודשים על גבי חודשים. יום אחד, הוא בא עם שתי החלות, שם אותם בתוך ההיכל. וחוזר על אותה תפילה "ריבונו של עולם, הבאתי לך שתי חלות, זכר ללחם הפנים". סוגר את ההיכל. ויורד מהדוכן. ובסוף האולם, יושב רב העיר, ורואה את המעשה הזה. ואומר לו "מה אתה עושה?! איבדת את השפיות?! אתה מביא לקב"ה חלות, ושם את זה בתוך ההיכל. מה קרה לך?!" היהודי בתמימותו, אומר לרב: "כבוד הרב, דיברת על לחם הפנים. אין היום לחם הפנים. אין בית מקדש... אמרתי, לפחות אני יביא שתי חלות מידי שבוע. כבוד הרב, כבר חודשים שהקב"ה אוכל את זה, עוד לפני שבת!!!" אמר לו הרב: "בא תשב איתי כמה שעות, תגיד בינתיים שיר-השירים, ותראה מי באמת אוכל את הלחם הזה". בשעה 14:00 מגיע השמש של בית הכנסת. מתחיל לנקות לכבוד שבת. פותח את ארון הקודש, גולל את הספר תורה לקריאה של שבת. מוציא את שתי החלות ושם בסל. מתכוון לצאת מבית הכנסת. תופס אותו הרב ושואל אותו: "מה זה בסל?!" "עונה השמש בתמימות: "לא יודע. הקב"ה שולח לי כל שבוע שתי חלות" פנה הרב ליהודי ואמר: "נו, אתה רואה?! אתה מביא לקב"ה, והוא לוקח בשם הקב"ה. ראתי מה עשית?!" שואל היהודי את הרב: "כבוד הרב, אם ככה יוצא שהתנהגתי לא כשורה?!" הרגיעו הרב: "עשית את זה בתמימות, ה' יסלח לך!!! מגיע היהודי לביתו, ואומר לאשתו – "תשמעי, משבוע הבא, לא צריך לחם הפנים לקב"ה... התברר שהקב"ה לא אוכל את זה, אלא השמש של בית הכנסת אוכל את זה, שאשתו תאפה לבד!!! עד שאותו יהודי הגיע הביתה, הגיע שליח מטעם האר"י הקדוש לרב בית הכנסת, ואמר לו בשם האר"י: "צו לביתך, כי מחר אתה מת!!! הרב נבהל, רץ אל האר"י הקדוש ושאל בבכי: "מה פשעי ומה חטאתי?!" אמר לו האר"י הקדוש: "מיום שנחרב בית המקדש, לא היה לקב"ה נחת רוח בעבודה של מישהו, כמו העבודה של אותו יהודי, שהביא שתי חלות בתמימות. ואתה הלכת וביטלת את זה!!! באותו רגע אמר הקב"ה "האדם שגרם לזה להתבטל, ילקח מן העולם!!! וכך קרה, כותב המהר"ם חגיו, שלמחרת, בשבת קודש, השיב הרב את נשמתו ליוצרה. ללמדך, שמה שהקב"ה חפץ, זה את הלב שמונח מאחורי הקרבן. אותו יהודי תמים שהביא שתי חלות, הוא היה בטוח שהוא מביא את זה לקב"ה. בזה הקב"ה חפץ! **שבת שלום ומבורך.**

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת שבת	כניסת השבת	
20:19	19: 39	18: 25	ירושלים
20:16	19: 41	18: 42	תל אביב
20:18	19: 41	18: 35	חיפה
20:18	19: 40	18: 42	באר שבע
20:14	19: 37	18: 30	אילת

פתגם השבוע

" רבי יהושע אומר: בניסן נגאלו,

בניסן עתידין ליגאל "

{ מסכת ראש השנה דף י' }

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" קרבן עולה "

" אור החיים הקדוש "

ה' יתברך שוכן עם העני המקריב עוף בשברון לב

" ואם מן העוף עלה קרבנו לה', והקריב מן התרים או מן פני היונה את קרבנו " {א', י"ד}

אומר רבינו האור החיים הקדוש : יש כמה וכמה סוגי קרבנות שהיו מקריבין בבית המקדש, ואחד מהן נקרא 'קרבן עולה', וכשמו כן הוא, כולו עולה כליל לה'... ויש עולה שבאה מבקר וצאן, ויש עולה שבאה מעופות.

והנה, בעולה שבאה מבקר וצאן, לא כתוב בפסוק, קרבנו לה', ורק בקרבן עולה שבאה מן העוף נאמר "קרבנו לה'", ולכאורה היה מן הראוי להיות להיפך, שאותם שטרחו והביאו עולה מבקר וצאן, חשובים הם יותר בעיני ה', מהעני שהביא רק עוף???

ומבאר רבינו האור החיים הקדוש

שהתורה באה ללמדנו, שרק על העני המביא קרבן עוף, השכינה שורה, כי מביאו בשברון לב ואין הקדוש ברוך הוא שורה, אלא רק על מי שהוא שבור ועניו, וכמו שכתוב "לב נשפר ונדפה אלהים לא תבזה", ואילו המביא מן הבקר והצאן, נפשו שמחה עליו, שמביא דבר הראוי להתכבד בו, ואין השכינה שורה עליו.

עוד מביא רבינו הקדוש את מאמר רבותינו, שגם בעולת בהמה כתוב "ריח ניחח" וגם בעולת העוף כתוב "ריח ניחח" כדי ללמדנו ש'אחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכווין לבו לשמים'.

ושאל רבינו הקדוש, שעדיין לא מובן מדוע צריך לכתוב בשניהם "ריח ניחח" שהיה לו לכתוב רק בקרבן העוף ונלמד בקל וחומר, שאם בעולת העוף זה עושה ריח ניחוח לה', גם בעולת בהמה זה עושה ריח ניחוח לה'???

ומתוך רבינו הקדוש תירוץ נפלא, שאם היה כתוב רק בעולת העוף, 'ריח ניחוח' והייתי לומד ממנו בקל וחומר לעולת בהמה, הייתי מבין שקרבן בהמה הוא 'חמור וחשוב' יותר, ואילו קרבן העוף 'קל וחשוב פחות', לכן כתבה התורה בשניהם 'ריח ניחוח' שלא נבוא ללמוד זה מזה, ואדרבה נלמד מכך, שהמעט והמרבה שווים במעלתם וחשיבותם בעיני השם יתברך, ובלבד שיכוונו לבם לשמים.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

המושג "לקיחת אחריות" הפכה בתקופה האחרונה לנושא שיחה, אבל מאז ומתמיד היה והווה ויהיה. החל מאדם הראשון שהיה אמור לקחת אחריות על מעשיו שבמקום להודות באשמתו ולומר חטאתי, החל להאשים את אשתו, ונענש! גם חוה אמנו לא לקחה אחריות על מה שעשתה נגד רצון השם יתברך, ובמקום להודות באשמתה ולקחת אחריות, לגלגה את כדור האשמה לנחש: הנחש השיאני". וגם היא נענשה. דוגמאות יש למכביר, עד אשר דוד המלך עם כל ההצדקה ההלכתית שהייתה במעשיו עם "כבשת הרש", כשאמר לו הנביא אתה האיש! מיז אמר חטאתי - לוקח אחריות והודה באשמה! ולכן התבשר שלא יענש וסר עונו ולא נענש!!! כך במקרים רבים כאשר מתגלע ריב בין בני הזוג על מעשה או אמירה חריגה של צד אחד, כל אחד נוטה להאשים את כל מי שניתן להאשים, רק לא את עצמו או עצמה. כל מנגנוני ההגנה מתעוררים להשיב מלחה כדי להצדיק את עצמו, או לפחות להראות שגם השני לא צדיק גדול... וכתוצאה מכך, ימשיכו לריב. אם נשאל למה כל כך קשה להודות באשמה ולומר חטאתי, הסיבה היא ברורה: לאדם יש "כבוד-עצמי" שעליו מבוסס כל כבודו ומעמדו... ולכן יתקשה להודות. הוא מרגיש שכל אישיותו עומדת להתרסק, ולכן יעדיף להילחם בכל דרך. בפרט אם קטנוני, וכל שכן אם מדובר בערך-עצמי נמוך. ויש מקרים חריגים, שהצד המואשם כל כך אצילי ובעל ערך עצמו גבוה, שלא פוחד להודות ולקבל אחריות על מעשיו, משום שלא פוחד על אישיותו! להיפך, הוא מרגיש כל כך גדול וערכי, שהוא מודה על טעותו כדי לתקן את העוול שנעשה על ידו, וליצור מצב חברותי ואוהד, ולהיות עוד יותר טוב... וזה מראה על גדלות האדם. הוא אינו קטנוני, ולא סובל מחוסר בגרות רגשית. הוא בעל שיעור קומה, עם בטחון-עצמו בריא, ומודה ועוזב: "סליחה, אני מצטער, לא אחזור על כך... מעתה אשתדל לשפר... צר לי שנגרם לך עגמת-נפש בגללי". בפרשת השבוע, לכל רוברד ושכבה מן העם, יש ביטוי כמעט זהה באשר חטאו ועשו לא כדין וצריכים להביא קרבן: אדם כי יחטא... נפש כי תחטא... אם כהן המשיח יחטא... ואם כל עדת ישראל... וכאשר מדובר בנשיא בישראל שהינו בעל מעמד חברתי גבוה וכבוד מיוחד בעיני כולם, אומר הכתוב אָשֶׁר נָשִׂיא יִחָטָא. רש"י בשם חז"ל מברר כי הלשון אָשֶׁר מורה על אשרי הדור שזכו, שיש להם נשיא שאם חוטא, למרות מעמדו החברתי הגבוה, מביא קרבן על חטאתו ולא מתבייש ומשתיק הכל בינו לבין עצמו... מדובר בחטא בשגגה שאיש לא יודע עליו... אבל הוא מגיע ומביא קרבן על חטאו! ולמה אשרי הדור, ולא אשרי הנשיא עצמו? אולי בגלל שכך יהיה להם ממי ללמוד דוגמא אישית, ולדון קל וחומר: אם הוא, כל שכן אני!!! בהצלחה.

הלכות - ילקוט יוסף דין עניית הקדיש על ידי הקהל

יש להפסיק מעט בין אמן ליהא שמיה רבא, היות והאמן שעונה היא ענייה על מה שאמר הש"צ, ויהא שמיה רבא הוא התחלת שבח בפני עצמו. ועל הש"צ [וכן על כל אומר קדיש] להמתין מעט קודם שימשיך לומר יהא שמיה רבא וכו', ויאמר בנחת, לאט לאט, ולא במרוצה, כדי שהקהל יספיקו לענות עד דאמירן בעלמא, ואחר כך יענו גם כן אמן אחר שמיה דקודשא בריך הוא. והאומר הקדיש במרוצה עליו נאמר חוטא אחד יאבד טובה הרבה.

מי שהיה עונה יהא שמיה רבא מברך, ובטרם שסיים עד "דאמירן בעלמא", הגיע ש"צ ל"שמיה דקודשא בריך הוא", לא יענה אמן, כי עניית אמן שלאחר "שמיה דקודשא בריך הוא" אינה חיובית כל כך לפי הדין, ומכיון שעודנו עוסק בעניית אמן יהא שמיה רבא מברך, ולא השלים כ"ח תיבות, דהיינו עד דאמירן בעלמא, אין לו להפסיק לענות אמן זו. אבל אם החזן או אומר הקדיש ממהר מאד, והגיע לסיום חצי קדיש, ואמר "דאמירן בעלמא ואמרו אמן", והוא עודנו באמצע כ"ח תיבות של יהא שמיה רבא מברך, יפסיק ויענה אמן, שאמן זה שהוא סיום חצי קדיש, הכרחי לענותו, שהכל הולך אחר החתום.

השליח צבור עצמו אומר יהא שמיה רבא, אך אינו אומר "אמן". יש לומר בקדיש "לעילא מן כל ברכתא", ולא מכל ברכתא.

אף על פי שלדעת מרן השלחן ערוך יש לענות אמן בקדיש אחר יתברך, מכל מקום מנהגינו על פי הקבלה שלא לענות אמן אחר יתברך, אלא אחר בריך הוא, וכן ציוה המגיד למרן הבית יוסף. ובעניית יהא שמיה רבא מנהגינו לענות עד דאמירן בעלמא.

מה שיש נוהגים שהצבור או חלק ממנו אומרים הקדיש בניגון יחד עם השליח צבור כשהם יושבים במקומם, ראוי לבטל מנהגם, שדבר פשוט הוא שאין לומר קדיש עם החזן, אלא צריך להקשיב לו ולענות אחריו אמן, ויהא שמיה רבא.

יש לומר בעלמא די ברא כרעותיה, הכ"ף של כרעותיה דגושה. ובאמירת יהא שמיה רבא יש לומר מברך, קמ"ץ תחת הבי"ת ופת"ח מתחת לרי"ש. ולא מברך בחולם. ואומר תשבחתא התי"ו הראשונה בחיריק ולא בשוורוק.

יש לומר בקדיש "לעלם ולעלמי עלמיא" עם וי, וכן על הצבור לענות ביהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא, בתוספת וי. שהרי אונקלוס תירגם הפסוק "ה' ימלוך לעולם ועד", ה' מלכותיה קאים לעלם ולעלמי עלמיא, עם אות וי. וכן הנוסח בסידור הגאונים והראשונים, וכן העלה מרן הבי"י שצריך לומר ולעלמי עם אות וי, כנוסח הקדמונים, ואין לשנות. וכן עיקר. וכן אנו אומרים בקדושת ובא לציון.

יש לומר ולכוין בקדיש תיבת שמה חסר יי. ויש שגורסים שמיה ביו"ד. ויש גורסים ועלמי בלי למ"ד, כדי להשוות המנין לכ"ח אותיות. אבל הגירסא הנכונה היא "שמה" בלא יו"ד, ולעלמי בלמ"ד.

יש לומר בקדיש תתקבל "קדם אבונא דבשמיא ואמרו אמן", ולדלג תיבת וארעא. שהרי בתואר אבונא לא שייך להזכיר בו על הארץ, אלא אבינו שבשמים. וכן גירסת הרמב"ם, והרשב"א. וכתב הרב יוסף עליכם, שהאומרים אבונא דבשמיא וארעא, טועים הם. וכן הוא בקמח סולת, ובכף החיים פלאגי,

ועוד. וכן מנהגינו. [ובדברים כגון אלו ראוי לשנות בנוסח התפלה. ובפרט שבשנים קודמות כך היו הכל נוהגים לומר, ורק באחרונה שינו שלא כהוגן להוסיף תיבת וארעא]. ומכל מקום אם אין השליח צבור מסכים לשנות ממנהגו לומר אבונא דבשמיא וארעא, אין לעשות בשביל זה מחלוקת, ורק צריך להסביר בלשון רכה שעדיף לשנות הנוסח ולדלג תיבת וארעא. אך בקדיש "על ישראל" יש לומר מארי שמיא וארעא.

בעשרת ימי תשובה יש לסיים בקדיש תתקבל שאחר החזרה "עושה השלום". אבל בקדיש תתקבל שבתפלת ערבית אין צריך לומר השלום. וכן בשאר הקדישים. מלבד בקדיש תתקבל שאחר ברכת מעין שבע בשבת שובה, שהאומר עושה השלום, יש לו על מה שיסמוך. ומי ששכח לומר השלום אין בכך כלום, [כי גם תיבת עושה גימטריה ספריאל], ורחמנא ליבא בעי.

העונה אמן יהא שמיה רבא, ושמע מצבור אחר שאומרים קדושה, ואם יסיים עד דאמירן בעלמא לא יוכל לענות קדוש קדוש עם הצבור, מוטב שיאמר עד ולעלמי עלמיא יתברך, בלבד, כדי שיוכל לענות קדושה עם הצבור, ושכר קדיש וקדושה בידו.

הנוסח הנכון בקדיש תתקבל הוא: "תתקבל צלותנא ובעותנא עם צלותהון וכו'", כדי לכלול עצמנו עם כלל ישראל. ויש מבני תימן הנוהגים לומר תתקבל צלותהון ובעותהון עם צלותהון ובעותהון דכל ישראל. ומנהגינו כנזכר. ויש נוהגים לומר בקדיש "על ישראל" יהא לנא ולכוין ולהון וכו', ויש שאומרים יהא לנא ולהון ולכוין, ודעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד.

הגאון הרב אריה לויין - רב האסירים וצוק"ל

להחליף את משה, אלא שכיוון התביישנו להיות שמשים, לא זכינו לכך. זו כוונת הגמרא 'אוי לאותה בושה!'. הרבי התפעם מדברי ר' אריה, אחז בידו של שמחה רז ואמר: "זו הפעם הראשונה שאני שומע פירוש זה, והאמן לי כי זו אמיתותה של תורה!". בכל ראש חודש היה נוהג רבי אריה ללכת לבית חולים לחולי נפש ולמסור חבילה לאחד החולים. פעם אחת נלווה אליו בנו ושאל אבא מה הקשר המיוחד שלך לחולה זה דווקא? ענה רבי אריה: פעם באתי לבקר בבית חולים זה וראיתי את אחד החולים שהוא מוכה וחבול, שאלתי את החולים מה קרה לו והם הסבירו לי שלפעמים החולי נפש משתוללים והמטפלים שלהם נאלצים לתפוס אותם בכוח ולפעמים אף מכים אותם, אולם את מי שיש לו קרובי משפחה הם לא מכים מחשש שהמשפחה תתלונן. לחולה הזה אין קרובי משפחה ולכן הוא מכים אותו הרבה מבלי חשש. כששמעתי זאת, ניגשתי אל המטפלים ואמרתי להם שאני קרוב משפחה של אותו חולה ושיתייחסו אליו יפה. מאז אני מקפיד לבוא פעם בחודש ולמסור חבילה לחולה הזה שהוא "קרוב שלי" ואני מתפלל לשלומו, ואכן האחים החלו להתייחס אליו בכבוד. רבי אריה קיים כאן מצוות ביקור חולים גם בעזרה רוחנית- עידוד לחולה, גם חומרית- הביא מצרכים לחולה, וגם בתפילה שהתפלל להחלמתו של החולה. ר' אריה לויין נפטר ביום ט' בניסן תשכ"ט והובא למנוחת עולמים בבית העלמין בסנהדריה, ליד קבר רעייתו.

קברו של רבי
אריה לויין ושל
אשתו בבית
הקברות
סנהדריה
בירושלים

מכירת חמץ

עם פרוס עלינו חג הפסח הבעל"ט, רבנות משטרת ישראל מנגישה עבורכם, טופס מכירת חמץ.

הנכם מוזמנים למלא את פרטיכם או לשלוח אלי

וכן אפשר להעביר למכרים ובני משפחה.

בברכת פסח כשר ושמה לכם ולבני משפחותיכם

הרב אשר ביטון

רב משמר הגבול ירושלים

052-4090556

<https://forms.gle/bkggtMfHNMmPjfbg7>

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com
הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556